

Sesterské domino

VERONIKA
VALÍKOVÁ

motto

Sesterské domino

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Veronika Valíková

Sesterské domino – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Sesterské domino

VERONIKA
VALÍKOVÁ

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa!

Vše potřebné se dozvíte na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Sestry nemusí být biologické – setkáváme je na každém kroku.

Ve škole, v práci, v literatuře...

*Proto je každá povídka věnovaná některé ze sester,
které prošly mým životem.*

Dopis sestře Evelýně

Abel se stal pastýřem ovcí, ale Kain se stal zemědělcem. Po jisté době přinesl Kain Hospodinu obětní dar z plodin země. Ábel přinesl oběť ze svých prvorozených ovcí a z jejich tuku. I shlédł Hospodin na Ábela a na jeho obětní dar, na Kaina však a na jeho obětní dar neshlédl. Proto Kain vzplanul velikým hněvem a zesinal ve tváři.

(BIBLE, GENESIS, 4.2-5)

„A teď prosím snoubence, aby si vyměnili prstýnky.“

Moje sestra Evelýna plavným pohybem hmatla do malé plastikové krabičky, kterou jí pohotově přistrčila její ošklivá svědkyně. Všechny Evelýniny kamarádky byly ošklivé, snad aby lépe vynikla její neobvyklá krása. Potom navlékl Evelýně prstýnek i ženich a rozechvěle mou mladší sestru políbil.

„Ta mrcha ale umí vypadat zamilovaně,“ šeptla jsem rozruženě do Pavlova připraveného ucha.

„Tsss!“ napomenul mě důrazně. V kostele byla skvělá akustika a Pavel, ať už prožíval cokoli, měl na tváři masku dokonalé vyrovnanosti. Ještě před měsícem kvůli Evelýně plakal na politých hospodských stolech a polykal tuby rohypnolů.

Moje mladší sestra byla typická femme fatale. Krásná jako jitro a nebezpečná jako masožravá orchidej.

Už v pěti letech systematicky nahlodávala mé skromné ženské sebevědomí.

„Tyhle šaty jsou ti skoro malé, Hedviko,“ říkala maminka často a zálibně si při tom prohlížela nějaký oblíbený kousek mé garderoby. „Dáme je Evelýnce, jí budou určitě slušet.“

Tak Evelýnka dědila a všechno jí ohromně slušelo. Moje šaty, moje kalhoty, moje svetry, moje kamarády. Pak ji to čekání přestalo bavit.

„Už tě nemiluju,“ oznámil mi jednou na gymplu spolužák Olda. Nevěřicně jsem na něj vytřeštila oči, chodili jsme spolu sotva měsíc a naše dotyky byly zatím velmi nevinné.

„Jak si včera nebyla doma, přišla mi otevřít tvoje sestra Evelýna. Člověk by asi neměl dělat kompromisy, Hedviko!“

Olda pro mě byl vyřízená záležitost, ale Evelýnu jsem těžko mohla škrtnout ze života. Byla v něm usazená jako veliký, naducaný Buddha.

Zamykala jsem skříně na dva západy a držela Evelýnu stranou všech potenciálních otců svých dětí. Marně. Vždycky si našla skulinku a kradla dál jako o závod.

Začínala jsem uvažovat o vraždě. Ale pak Evelýna konečně našla svoji lásku s velkým L a dala se na pokání.

Nebo to tak alespoň chvíli vypadalo.

Farář právě požehnal novomanželům a v uličce se rovnali gratulanti. Vystrčila jsem bradu, nasadila ten nejsladší

svatební úsměv a familiérně se zavěsila do Pavla. Brečet můžu až po představení.

Když Evelýna před dvěma lety Pavla potkala, změnila se k nepoznání. Takřka přes noc z ní matka příroda vykouzila něžnou, přátelskou sestřičku z dívčích románů.

Taky mi přestala drancovat šatník.

Naše sesterské souznění vydrželo rok. Nějak jsem tenkrát polevila v ostražitosti a pozvala ji i s Pavlem na večírek k Tomášovi.

Tomáš byl polobůh. Hvězda našeho kruhu. Ztepilý, krásný, na kytaru drnkal k uzoufání sladce. Nemohli jste ho přehlédnout.

Však ho ta zmije jedovatá taky nepřehlédla.

„Kdo je támhleten vysokej v rohu?“ špitla úlisně, jen co vkročila do dveří. Když se ke své spokojenosti dozvěděla, že hostitel, okamžitě roztáhla svá motýlí křídla. To už mi můj osudný omyl začínal pomalu docházet.

Pak jsem se opila a pozvracela Tomášovi záchod.

A teď tu stála Evelýna v bílém, s kyticí žlutých růží v náručí, a vedle ní se usmívala moje láska s velkým L, původce mých nejkrásnějších virtuálních nadějí, oba navěky spojeni nerozlučným poutem manželským. Kousala jsem se do rtů, zhluboka dýchala a snažila se působit dojmem vyrovnané, spokojené svatebčanky, která se nemůže dočkat slavnostního oběda. Mít tak odvalu ty hadry z ní strhat, rozdupat a nacpat i se závojem do nejbližší popelnice.

„Děkuju, Hedviko, je to od tebe milé, opravdu, jsi báječná sestra.“

Stála jsem před Evelýnou a tvářila se obřadně. Štrůdl svatebních hostů mě popostrčil k Tomášovi a můj nový švagr mi uštědřil bratrský polibek. Hlava se mi zatočila, kolena podlomila...

„Hedviko, jsi v pořádku?“

Zástup gratulantů právě vyplivl i Pavla a já se do něj vyčerpaně zavěsila. A mohla si konečně ulevit.

Prskala jsem jako rozpálený olej na litinových kamnech a kostelem sladce zněly andělské tóny Ave Maria.

V hotelu na obědě nás bylo čtyřicet.

Máma se dmula pýchou, táta tonul v dojetí a teta Jarmilka, elegantní a ošperkovaná jako obvykle, mi nenápadně naznačila, že když se mladší sestra vdává dřív než starší, měla by se nad tím ta starší přinejmenším zamyslet.

„Je to vážně pěkný kluk, ten Tomáš. Že prý jsi je seznámila, říkala Evelýnka. No, dobře děláš, Hedviko, že se do vdávání nehrneš. Nejdřív hezky dostuduj, zařid' si existenci a pak uvidíš. To víš, v dnešní době se ženská musí ohánět, aby ji někdo nepřeskočil.“

Teta Jarmilka se vdávala v sedmnácti. Měla se svým Fanouškem tři děti, a když si její manžel po patnácti letech společného života na chvílku odskočil za krásnou sekretářkou, zatočila s ním jako s papírovou vrtulí. Nikdo přesně nevěděl, jak to Jarmilka provedla. Byla příliš chytrá na to, aby se příbuzenstvu svěřovala, ale Fanoušek se nakonec vrátil domů s prosíkem. Teta Jarmilka byla třída.

Jen měla vždycky raději Evelýnu než mě.

„Pučila sem jim na svatební cestu naši chatu, Evelýnka to tam vždycky měla ráda. No, snad budou mít tak pěkný manželství jako já s Fanouškem.“

Polkla jsem zběsilé zaúpění a nalila do sebe becherovku. Možná, že když se opiju, budu se na to všechno dívat z jiné perspektivy. Vytáhnu odněkud z paty zbytky sesterské lásky. Získám konečně potřebný nadhled a shovívavou benevolenci.

Kráva. Proč musí vždycky dostat to, co chci já.

„Nepřežeň to,“ šeptne mi za zády Pavel a starostlivě přede mě staví sklenici s kolou.

Můj anděl strážný! Možná cítí, že brzy vybuchnu, že mi žhavá láva pomalu stoupá trávícím ústrojím až k hrtanu.

„Taky mě to mrzí, Hedviko. Mám Evelýnu pořád rád, ale nemůžeme přece skuhrat do smrti!“

„Tobě se to mluví! Ty to nemáš v rodině! Ty budeš ten starej dobrej kamarád, co jí zobe z ruky a zvedá sebevědomí! Tohle vona umí, mrcha jedna studená.“

Asi jsem to přehnala.

Pavlovi ztuhly rysy a rozpačitě se odvrátil. Jako bych byla nemocná. Můj poslední spojenec sedá do záchranného člunu a opouští potápějící se kocábku.

„Moc jí to sluší, vid'. Vypadá jako princezna.“

Táta se vždycky mohl z Evelýny zbláznit. Nikdy jí nedal ani pohlavek. Stačilo, aby na něj koukla těma svýma baziliščíma očima, a byl hned naměkko. Mně nikdy neodpustil

sebemenší chybičku, ale Evelýnka byla vždycky hájená. Možná kvůli té operaci v dětství. Ale co, dopadlo to dobře. Evelýna neměla žádné následky, byla zdravá jako řípa, a navíc vypadala od deseti jako modelka. Tak na co si pořád stěžuje? Co ze sebe pořád dělá chudinku? Já jsem chudinka, ale nikoho to nezajímá!

Kopla jsem do sebe další becherovku. Tatínek dál plácal nesmysly.

„Ona je taková bezbranná citlivka. Zaplať pánbůh, že bude mít tak hodnýho muže. Ty si úplně jiná, Hedviko, ty se umíš se životem poprat, ale Evelýnka, o tu jsem se vždycky bál. No, snad s ním bude šťastná, co myslíš? Říkala, že je ti moc vděčná, žes ji s Tomášem seznámila. Že ti to nikdy nezapomene.“

V krku mi zaskočil šunkový chlebiček. Naštěstí zrovna přicupitala teta Jarmilka a odvěkla tátu na parket. Evelýna s Tomášem už pluli sálem jako párek bílých labutí. Tančili i ženichovi příbuzní. Jen já jsem seděla nasupeně u stolu jako odstrčená, opelichaná husa.

Písnička dohrála, svatebčané se vrhli zpátky ke stolům a vedle mě se zčistajasna objevila sama Evelýna. Její měkký jakoby ojíňený výraz šťastné nevěsty najednou vystřídala kárající maska, kterou si Evelýna schovávala jen pro naše láskyplné sesterské debaty.

„Cos to, prosimtě, Pavlovi zase napovídala? Je z tebe úplně vyřízenej! To se nemůžeš ovládat aspoň na svatbě, Hedviko?“

Vytřeštila jsem na ni oči. Pavel mě taky zradil! Můj spojenec v žalu a zoufalství! Nikdo mi nezbývá, nikdo mě

nepochopí, jsem prokletá a bude ze mě zahořklá, protivná stará panna, co se hojí na neštěstí svých bližních! Dostala mě, Evelýnka, zase mě dostala!

„Stejně ste spolu nechodili! Tomáš říkal, že ti dal jednu pusu na rozloučenou, a ty vyvádíš, jako bych ti přebrala manžela! Tak už se uklidni, Hedviko, nikdo není na ty tvý hysterický scénky zvědavej!“

Mluvila tiše, věčně, rozhodně. Na tváři už zase měkký úsměv šťastné nevěsty. Dokonalá Evelýnka.

Nevím, co mě to tenkrát zvedlo ze židle. Asi ty rychlý becherovky.

Zaječela jsem jako podříznutá myš, plivla po ní svým bezbřehým zoufalstvím a narazila jí na hlavu veliký tác se zbytkem krémového svatebního dortu.

Za Oldu! Za Pavla! Za Tomáše! Za tu modrou hedvábnou sukni, co mi ještě před týdnem pokecala jahodovou marmeládou!

Ať vidí, jak vypadá pravá, nefalšovaná hysterie!

Ať ji ze sebe ta mrcha zrádná olíže!

„Hedviko! Telefon!“

Jeník stojí v kuchyni, v ruce drží sluchátko a naše dvojčata zuřivě buší vařečkami do bezbranných kastrolů a pekáčů.

„Strč je do vany, nebo uteču,“ vydechnu zoufale a s nadějí se přísaju ke sluchátku. Možná to bude Tereza. Nebo Diana. Každopádně mě čeká pár minut inteligentní smysluplné konverzace.

„Hedviko! Tady máma. Slyšíš mě?“

Neviděla mě tři roky. Jen mi občas volala. Ráno po Evelýnině svatbě jsem odstěhovala svoje knihy a oblečení na kolej. Na moji svatbu nikdo z rodiny nepřišel.

Na křtiny taky ne.

„Hedviko, jak se máš? Potřebuju s tebou mluvit. Kvůli Evelýně.“

„Vlezte mi s Evelýnou na záda! Strčte ji do mrazáku, ať se vám nerozteče, až se konečně začne chovat jako normální člověk!“

„Jsi nespravedlivá, Hedviko. Nespravedlivá a zlá. Doufala jsem, že tě život trochu obrousí.“

„To jsi doufala marně. Měj se, mami!“

Už jsem chtěla sluchátko odhodit, když přiškrceně zapípalo:

„Bude se rozvádět. Zhroutila se, sesypala a spolykala nějaký prášky. Nemohla bys ji navštívit? Je to přece tvoje sestra, Hedviko!“

Sluchátko jsem položila po pěti minutách. Pak jsem zavolala Pavlovi. A tetě Jarmile. Zvláštní. Svatební dort na Evelýnině hlavě už pro ně byla jen veselá příhoda z prehistorie. Anekdota pro obveselení potomků.

Dvojčata sedí ve vaně a kvičí jako selátka. Dvě na vlas stejné holčičky, podobné jedna druhé jako vejce vejci. Jeník vypadá pobaveně.

„Tonička zlobí Aničku.“

„Jen jestli to není naopak, Jeníku. Sama se v nich nevyznám.“

Pak ze šuplíku vyndám dvě stejné noční košilky, na polštáře položím dvě stejné panenky a začnu psát dopis pro svou krásnou sestru Evelýnu.

Možná ho jednou dokonce strčím do schránky.

Julii V., Kostelec, 2004

Naše první lásky jsou jako báby bezzubé

„Já jsem přece nejšťastnější stvoření pod sluncem,“ vzdychala Jane. „Ach Lízinko, proč to bylo právě mně z celé naší rodiny dopřáno, právě mně. Kéž bys i ty poznala takové blaženství! Kéž by vůbec byl druhý takový muž pro tebe!“

„I kdybys mi předhodila čtyřicet takových mužů, nedokázala bych prožívat to, co ty. Já nemám tvou povahu a tvé dobré srdce a nedokážu být tak šťastná. Ne, ne, jen se o mne nestarej, snad mi osud bude milostiv a pošle mi do cesty ještě jednou nějakého pana Collinse.“

(JANE AUSTENOVÁ: PÝCHA A PŘEDSUDEK)

„Podívej se na mě, Eliško!“

„Proč?“

„Otoč se a koukni na mě!“

„Nechci se otáčet. Chci spát. Je půl druhý, já se potřebuju vyspat. Ráno budu vypadat jak bílá paní. Dobrou.“

„Dobrou noc, Eli.“

Anežka vždycky špatně usínala. Od těch pěti a tří let, co spolu sdílely malinký studený pokojíček přestavěný z půlky kočárkárny, do něhož se vešla jen knihovna a starý

rozkládací gauč po rodičích, který jim svorně ničil páteře, měla se spaním problémy.

„Stalo se... něco zásadního, Anežko?“

„Ne, jak si myslíš. Jen jsem si chtěla chvíli povídat.“

„Dal ti pusu?“

„N... e.“

„Tak spi. Dá ti ji zítra.“

„Myslím, že ne.“

„Spi, Ani. Ráno budeš úplně nemožná...“

„Dobrou noc, Eliško.“

„... jako báby bezzubé, když olizují cukrlátka...“

Eliška zamáčkla bílý knoflík magnetofonu a černá páska se zastavila. Měla by celý kotouč přetočit a schovat na dno šatníku. Riskuje, že si Eva tak dlouho sháněného Nohavicu vypůjčí a odnese někam za hory. K jeskyňkám.

„Nešahej na ten magneták!“ houkla ke kuchyni. „Vůbec se ho nedotýkej! Večer hrajeme, mám zpoždění!“

„Máš ho vždycky,“ frkla Eva a dál si pilovala nehty. „A ty Nohavicovy odrhovačky jsou mi ukradený.“

„Přijdu pozdě. Řekni to mamině.“

„Mysli na Popelku, sestřičko. Žádný muchly muchly na chodbě po plese!“

„Děkuju za radu. Mám dost muchlování na jevišti. Zde-něk při tom funí jak lokomotiva.“

„No ten by na mě nešáh!“

Eva měla na všechno jasný názor. Nejmladší a nejpro-třejší. Kdyby tak Anežka chtěla něco od ní pochytit.

„Proč myslíš, že hraje divadlo? Aby si nás směl všech-
ny postupně ohmatat. Hu! Mizim, čekejte mě do půlnoci.“

Když dorazila do sálu, kde obvykle hráli, měli kluci už po-
stavenou scénu. Široká ulička v hledišti, na každé straně
jedny štafle, symboly protichůdných náboženských tábo-
rů. Eliška přitáhla dva obrovské proutěné koše na prádlo,
v nichž byly porůznu naskládáné divadelní rekvizity, a za-
čala na štafle navěšovat masky, šátky, bubínky, vesty a ka-
zajky.

„Jdeme se rozmluvit.“

Táňa. Režisérka. Co si napsala, to si zrežírovala. A dbala
na profesní růst svého malého souboru.

„Mň, mň, ajaja, ejeje, ouvex, ouvex, pojedeme nebo nepo-
jedeme,“ opakovala Eliška poslušně s ostatními a důsledně
při tom napínala svaly a protahovala vokály. Když s hra-
ním začínala, nebylo ji slyšet ani ve třetí řadě. Díky pravi-
delným cvičením se jí hlas usadil a rozezněl naplno. Eliš-
ka teď mohla šeptat naivní slůvka lásky svým divadelním
milencům i na parníku.

„Petře, nezapomeň zase meč u červených štaflí. Lindo,
při tom tanečku zkus zaplnit celé hlediště. Mirku, ten mi-
lostný dialog ti musím věřit. Zdeňku, v té scéně s Eliškou
se tolik nevytahuj, jestli můžu prosit!“

Poslední pokyny. Táňa zkontrolovala kostýmy i líčení,
povzbudila dva nováčky, zašeptala „tfuj, tfuj, tfuj“ a ote-
vřela dveře z chodby do hlediště. Bylo pět minut po osmé,
nejvyšší čas vyrazit mezi diváky.

„Máš tam ségru, Eli,“ šeptl jí Petr na poslední chvíli.
„Anežku?“
„Ne Aňu. Evu. Sedí v první řadě u modrejch štaflí.“
„Eva nás poctila svou...“
„Do arény,“ vykopla je Táňa nesmlouvavě. „A snažte se!“

Diváků bylo asi třicet, slušná bilance. Představení odehráli nadprůměrně, Táňa se dmula pýchou.

„Vypadl mi text v té hospodské scéně,“ omlouvala se Linda zplihle, ale divadelní „mutter“ jen mávla rukou.

„Zdeňku, tak moc jsi zase ubírat nemusel. Eliška dneska ani nepoznala, že ji balíš.“

„On mě balí? Myslela jsem, že jen touží po tělesných radostech.“

„Ty aby sis nekousla. Chtěl jsem jen, aby se ti to líbilo!“

„Kdy? Dneska, nebo minule?“

„Mrcho! Tobě se člověk nezavděčí.“

Obdařila ho zářivým úsměvem. Tolik se snaží zahrát ji svým mužným šarmem a ona pořád odolává.

„Ty seš snad frigidní.“

„Nepochybně.“

Usmála se ještě zářivěji a pošimrala Zdeňka ve vlasech. Měla ráda tyhle samce z povolání, jen s nimi nechtěla hrát žádné hry doopravdy. Jejich balení bylo nějak řídké, bez tíhy, bez napětí.

Ucítila letmý dotek na rameni a tělem jí projelo známé hřejivé zachvění. Pootočila hlavu, zda ji snad smysly neošálily, byly však spolehlivé, tyhle tělní impulsy.

Petr stál půl metru od ní. Před představením se nechtěla rozptylovat, teď mu ale oplatila úsměv a přijala nabízenou lahev s vínem.

„Skleničky tu nemají.“

Usrkla trochu bílého a kývla směrem k sálu.

„Musím za Evou. Nebo nám svede půlku souboru.“

„Mě ne.“

„No ty seš čestná výjimka.“

Zdeněk a Eva. To se jí snad zdá. Říkala přece...

Eva ho oblbovala. Úsměvy, cukrbliky, svůdné mrkání máminou řasenkou. Zdeněk zjevně propadal kouzlu sladké čtrnáctky.

„Evičko, pomůžu uklidit a jedeš se mnou.“

„Můžu jet se Zdenkem.“

Dost ji ta představa vyděsila.

„Ne, ty pojedeš se mnou. Máma by mě sežrala, kdybych tě nedovezla v pořádku domů. Zdeněk půjde určitě do hospody s ostatními.“

„Ale né, já hodim Evičku domů, Eliško. Nemusíš si dělat starosti.“

Prošpikovala ho očima a v duchu sestřičku vraždila. Nepůjde do hospody. Nebude sedět vedle Petra. Určitě se k němu přitulí Linda nebo Julie. K čertu s mladšími sourozenci, kteří se nám věčně pletou pod nohy.

„Dělám si starosti. Je pozdě a Evě ještě nebylo patnáct.“

Teď vraždila Eva. Zdeněk se nenápadně vytratil a Eliška vztekle házela rekvizity do velkých proutěných košů.

„Jdeš na pivo?“

Zazněla v té otázce naléhavost, nebo se Petr ptal jen ze zdvořilosti?

„Vezu domů slečnu Neposednou.“

„Aha, tak...“

A teď řekne: Tak ahoj. Uvidíme se na zkoušce. Dneska ti to slušelo... nebo budeš nám v hospodě chybět... nebo... co se tak říká...

„Tak já pojedu s váma. Musím se ještě učit matiku. Zejtra máme test.“

Eliška upustila tamburinu, až bříinkla o dno koše. No jo, stavárna. Ještě z medicíny a strojárny jdou strašidelné zvěsti.

„Tak můžu vás doprovodit?“

„Bydlíš ode mě přes půl města.“

„Vadí ti to moc?“

Už se nehádala. Užívala si ten báječný pocit, tu sladkou, mámivou vědoucnost. Petr nepůjde do hospody. Linda ani Julie o tom nemají tušení. Budou ho lákat na pivo, budou se na něj culit, vábit ho jak sirény, a on na poslední chvíli zamává a zamíří s Eliškou a Evou k tramvaji.

Když se oddělili od party, holky zklamaně zahýkaly.

„Eště kterou doprovází,“ vydechla Linda štiplavě a z posledních sil.

Eliška se vesele rozesmála.

Eva Petra okázale ignorovala. Celou cestu. Taková nuda, veze ji domů sestra s amantem.

Beze slova strčila klíč do zámku, bez pozdravu bouchla dveřmi.

„Kačena pitomá. Ve čtrnácti si myslí, že má stejný práva jako v sedmnácti.“

V nočním vzduchu zavonělo léto.

„Nechceš jít ještě na chvilku ven?“

Petrovy pobavené oči. Medový hlas. A ruka, která se zlehounka ovinula kolem Eliščina pasu.

V parku se procházeli majitelé psů a dvě tři dvojice. Prázdná lavička za keři šeříku čekala jako rozhoupaná bárka na jejich zrychlený dech.

Petrovy ruce na Eliščiných zádech byly stále naléhavější.

Julie, Linda, ty by koukaly, kmitlo jí hlavou, když ji k sobě přitahoval a hledal její rty. Vzlykla a lehce zasténala. Odpovědělo jí sladké šílenství.

Pak se svět ztratil, Eliška šeptala jen jedno jméno a nechávala ty horké a nedočkavé ruce odhalovat další a další skrytá tajemství.

„Eliško! Otoč se Eliško! Otoč se a podívej se na mě!“

„Chce se mi spát.“

„Eliško, potřebuju ti něco říct.“

„Ráno brzy vstávám, Ani.“

„Vážně ti potřebuju říct něco hrozně důležitého.“

„Tak jo. Dal ti pusu?“

Tělem jí projela vlna vzpomínek. Petrovy ruce pod tričkem, Petrovy rty, putující od brady až někam ke klíčovému kostem... Petr, pevně k ní přivinutý, tak silný, tak horký, tak...

„No víš...“

„Tak dal už ti ji konečně, nebo bude čekat až do Vánoc?“
Anežčina stydlivost ji bavila i popouzela. Je jí šestnáct, proboha. Jak dlouho chce na tu pusu ještě čekat. Ona před rokem...

„Nejde o pusu, Eliško.“

Eliška se prudce otočila.

„Ani, o co tedy jde, když ne o pusu?“

„No víš... mohla bys se mnou zítra zajít do lékárny?“

„Seš nastydlá?“

„Ne. Potřebuju gravitest.“

„Anežko!“

Eliška skrze městskou tmou, do níž prokmitávalo pouliční osvětlení, nevěřícně zírala na svou mladší sestru.

Venku projela tramvaj. Z vedlejšího pokoje k nim dolehlo Evino dětské zakňourání.

Snažila se nemyslet...

Evě D. a Petře U., Říčany, 2010

Limešovské stráně

Baptista:

Už ji zas bije! Co to do ní vjelo!

Pojď, Bianco – vidíš, pláče, chudinka!

Kateřina:

Je vaše zlatíčko, a tak se vdá.

Že ze mě jednou bude stará panna,

To je vám jedno, tak ji máte rád!

Nemluvte na mě! Jdu se vybrečet.

Však já se pomstím, to si buďte jist!

(W. SHAKESPEARE: ZKROCENÍ ZLÉ ŽENY)

Ležela na zádech, vůně mateřídoušky ji šimrala v krku a nenápadně připomínala, že prázdniny ještě neskončily. Že ještě pár dní potrvá čas slunce a lesních procházek. Ale návrat do města už se neodvratně blížil a vlaštovky, houfující se na drátech, toho byly jasným důkazem.

S povzdechem se zvedla z prohráté meze a zamířila dolů, do vesnice.

Máma jako obvykle odpočívala na starém odřeném lehátku, kouřila cigaretu a četla asi padesátou prázdninovou

detektivku. Popostrčila před sebe džbán a nekompromisně zavelela:

„Dojdi pro pivo!“

„Nemůže jít Pepina? Hospodská se zase bude ptát, kolik mi je.“

„Přece ví, že je pro mě.“

„Ale blbý kecy má stejně.“

Otráveně popadla džbán a šourala se k plotu. Třeba cestou potká Jonáše. Ještě loni si z něj dělala legraci, že proležel celé prázdniny na modré nafukovací matraci, ale tohle léto se všechno nějak změnilo. Vyrostl o půl metru a na jednu už to nebyl malý chlapeček odvedle, se kterým stavěla indiánské stany a vedla legrační a nekonečné hovory o knížkách.

Najednou si z něj legraci dělat přestala.

„A Pepina jako nebude dělat nic?“ houkla ještě přes rameno na mámu v oranžových bikinách, už zase zahalenou do oblaku dýmu.

„Jela s Květou na zábavu. A předtím umyla všechno nádobí. A mrskni sebou, jinak máš utrum s ponocováním u Žofie.“

Hodila zadkem a bouchla vrátky. Navečeří se a uteče k Žofii. A vrátí se hodně pozdě. Stejně to nikdo nepozná. Máma bude hrát do rána karty u sousedů a Pepina se vrátí bůhví kdy.

Žofiina babička měla kdysi největší statek z vesnice. Však se taky dodnes podle toho chovala. Sice před třiceti lety přišla o všechna pole a velký kus zahrady, další kus

jí sebrali, když šla Žofie do první třídy, ale stejně to veliké stavení s polodivokým sadem lákalo a vábilo Žofiiny kamarády jako neprozkoumané území králů.

Nejlepší z celého statku byl ovšem Žofiin seník.

Veliký, prostorný a voňavý, právě tam se večer všichni scházeli. Žofie, Jonáš, Jonášova sestra Lída, Standa, který sem na prázdniny jezdil z dětského domova, Alenka od Kovářů i kluci Křepelkovi z Habrovky. Metoděj byl sice starší než ostatní a měl patřit do jiné party, ale pořád potivě doprovázel mladšího bratra a dychtivě poslouchal strašidelné příběhy, které každý večer na seníku vyprávěla.

Snad si Jonáš zase sedne vedle ní. Zaboří se spolu do měkkého a voňavého sena, ona začne vyprávět, ostatní zmlknou, zaposlouchají se do jejího čarování. A Metoděj bude pobaveně i trochu posmutněle pozorovat Jonáše, přítulného k jejímu teplému a překvapenému tělu.

„Dneska jsme se rozvedli. Pepina už to ví.“

Máma zrovna ždímalá hadr a vytírala předsíň. Zatímco v Limešově byla líná a odmítala slézt z odřeného lehátka, na kterém četla, kouřila a pila pivo, doma ve městě ji padaly záchvaty pracovitosti.

Často s Pepinou na konci prázdnin vymalovaly byt, oblepily tapetami kuchyňskou linku, ušily nové barevné závěsy do oken a k nim na zeď zábavné kapsáře. Nebo jen přestavěly polovinu nábytku.

Pepina fungovala jako mámina prodloužená ruka. Stejně rychlá, stejně prudká, stejně divoká. Taky byla mámě